

Otroška energija je tista, ki dela čudeže, oziroma doživetja družine Mihelič

Petra Draškovič Pelc

Mnogokrat je Tomaž Mihelič po ornitološkem »dopisnem seznamu« pošiljal vtise doživetij svoje družine med vikendi, počitnicami ... Nič posebnega, bi kdo rekel. Vendar ta zgodba ni tako preprosta, da bi jo lahko na hitro odpravili. Ni zgolj lep nedeljski izlet z otroki nekje nad gozdno mejo, čeprav bi kdo morda lahko to tako razumel. V resnici gre za prava naravoslovna doživetja, ki puščajo globoke sledi v otroški duši. Seveda tiste najbolj prijetne. Takšne, ki kličejo po še in ki komaj čakajo, da jih smejo izkusiti še najmlajši.

Eno takih je doživetje z belkami. Pravzaprav so ena od stalnic v njihovem družinskem življenju – kot pravi Tomaž Mihelič – postala prav ta doživetja, ki so otrokom omogočena, ko dopolnijo določeno starost. Dva takšna mejnika, ki sta povezana z belkami, sta povezana tudi s starostjo sedem in dvanajst let. No, pa še vmes jih je nekaj drugih, a gremo po vrsti. Začelo se je tako, da je Tomaž mnogokrat pripovedoval o svojih potepih za gamsi v hribe na martinovo nedeljo. In ko je Bor dopolnil sedem let, si je za rojstni dan zaželel, da gre na gamse.

Povezanost z naravo kažejo že otroška imena v družini. Z leve so Gaber, Kalina, Tisa, Bor in Ruj.
Foto: arhiv družine Mihelič.

Pri odkrivanju belk punce (na fotografiji Kalina) prav nič ne zaostajajo za fanti.

Foto: Tomaž Mihelič.

Ker je pri hiši veliko otrok, so si verjetno vsi želeli izkusiti to osebno, a tudi posebno doživetje z očetom.

Eno od drugih takih doživetij je bilo pričakati oglašanje belk ob zimskem svitu na Hribaricah, a to se zgodi šele, ko dopolnijo starost dvanajst let. Seveda je to posebno doživetje, saj se odpravijo tja že zvečer, prevedrijo noč v snežni luknji in zjutraj pričakajo prvo sonce že na licu mesta. Priznam,

da bi si marsikateri odrasli ravno tako želel takih izjemnih doživetij. Nazadnje je to doživetje pričakalo Ruja, a so se poslužili nekoliko prirejene metode, namreč niso prespali, pač pa so hodili vso noč, saj snega ni bilo. In kako opisuje Ruj svoja doživetja? »Zelo dobro je bilo, gamsov sicer ni bilo veliko, so bile pa lepo presenečenje belke, ki smo jih tudi uspeli fotografirati.« Tomaž doda: »Ko sva šla na gamse pri sedmih le-

*Ruj in Gaber v jutranji pripravljenosti. Balke najlažje najdeš, če si pred jutranjim svitom visoko nad gozdno mejo.
Foto: Tomaž Mihelič.*

Jeseni belke pogosto tvorijo manjše jate. Foto: Gaber Mihelič.

tih, je bilo gamsov zelo veliko, belka pa je bila samo ena, a je bila tudi izkušnja z njo izjemna. Ruju je dobresedno zletela izpod nog, saj se je potuhnila in zletela šele, ko je stopil povsem poleg nje.«

Danes je najstarejši Bor že pravi najstnik (sedemnajst let), Kalina jih ima šestnajst, Gaber štirinajst, in vsi so imeli možnost preživeti z očetom dan v hribih med belkami in gamsi. Zdaj je bil na vrsti Ruj, ki je imel to čast opazovati belke zadnji. Tisa s svojimi rosnimi petimi leti že nestrpno čaka, kdaj se bo lahko pridružila očetu pri odkrivanjih, o katerih sliši od svojih bratov in sestre. A poleg belke obstajajo še druge zgodbe. Pri starosti osem let gredo opazovat ruševce, pri devetih letih gozdnega jereba, pri desetih divje peteline. Spoznavanje s tako redkimi vrstami pa jim prinese poleg doživetij tudi edinstvena znanja in izkušnje. Verjetno precej spontano so ta doživetja precej hribovsko ornitološko obarvana, a takšna vzgoja, če lahko tako rečem, je že rodila sadove. Gaber je že navdušen in nadebu-

den mlad naravoslovni fotograf in se trudi narediti najboljše fotografije ptic, ki jih že tako obvlada, Ruj mu vztrajno sledi, medtem ko je Bor bolj tehnične sorte in se tudi očetu pridruži pri nekoliko bolj tehnično strokovnih zadevah ter mu pri tem veliko pomaga. Bor je večkrat pobudnik odličnih tehničnih idej, Ruj pa s svojo vztrajnostjo in predanostjo obročkanju ptic pripomore, da so postali z očetom izjemen obročkovalski »tim«. Preživljanje počitnic tako ni več vprašanje. Odpravijo se nekam, kjer se da doživeti naravo. Človek dobi občutek, da pri tem punce zaostajajo, a temu ni tako. Kalina je bila močno gonilo raziskave o vidri, s katero sta z Borom osvojila prvo mesto na državnem srečanju mladih raziskovalcev. Kot punca Kalina prav nič ne zaostaja tudi pri konkretnih rezultatih. Lani je tako kot vsi njeni bratje v ornitološko zbirko Društva za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije (DOPPS) prispevala več kot 1.500 podatkov o pticah v Sloveniji. Kaj pa mama, ki je tudi biologinja? Dejstvo je, da je prav zaradi

*Ruj pri sedmih
letih na sledi
za svojo prvo
belko na zimskih
Hribaricah.*

*Foto: Tomaž
Mihelič.*

zahtevnosti nekaterih terenov in številčnosti otrok velikokrat ostala doma z najmlajšimi, a če o tem vprašaš otroke, so si enotni. Brez mame vsega tega ne bi bilo.

In kaj je lepše kot otrokom privzgojiti čut za doživljanje, opazovanje narave? Postanejo ne samo njeni poznavalci, opazovalci in tudi najboljši varuhi, s svojimi zgodbami so zagotovo tudi najboljši ambasadorji narave. Ali kot pravi Tomaž: »Če so otroci zraven,

se skoraj vedno dogaja nekaj izjemnega. Otroška energija je tista, ki dela čudeže.« In naj bo tako tudi drugje, mi pa se veselimo vaših novih zgodb.